Odvolání bylo tudíž jako neodůvodněné zamítnouti, pokud čelí proti prvému bodu nálezu.

Naproti tomu nelze odvolání upříti oprávnění v příčině druhého bodu nálezu. Pokud tu kárná rada klade obviněnému za vinu, že částku, o niž jde, nevrátil, ačkoli mohla býti uznána jako přiměřená odměna jen za předpokladu osobního zákroku obviněného, jde o skutečonst, která je zachycena již kárným proviněním uvedeným pod bodem 1. Dopustil-li se totiž odvolatel onoho provinění tím, že odměnu přijal, nelze ho zvlášť odsouditi ještě proto, že ji nevrátil.

Leč podle zjištění nálezu nebylo ani příčiny, aby odvolatel uvedenou částku klientce vyúčtoval, když šlo o pevně ujednanou paušální odměnu, která je sama o sobě přípustná (Lohsing, Öster. Anwaltsrecht, str. 253). Na takový případ ani nedopadá ustanovení § 1012 obč. zák. Pokud paušální odměna byla v souzeném případě nepřípustná hledíc k povaze výkonu, za který byla poskytnuta, je provinění odvolatelovo rovněž zachyceno již odsuzujícím výrokem prvého bodu nálezu.

Bylo proto v tomto směru odvolání vyhověti a odvolatele přečinu porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu zprostiti.

Čís. 372 dis.

Advokát který neučiní daňové trestní oznámení výhradně v zájmu státu, nýbrž zřejmě za tím účelem, aby získal odměnu, již poskytuje finanční správa oznamovateli, poškozuje čest a vážnost stavu.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1938, Ds I 17/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Obírajíc se výrokem nálezu odsuzujícím obviněného pro kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu, spáchaný tím, »že vlastním jménem podal daňové trestní oznámení proti třetí osobě, k němuž mu dal informace jeho klient, a že tak učinil ve svém vlastním finančním zájmu, aby mohl z udavačské odměny krýti svoji palmární pohledávku«, namítá, že tu není vůbec skutkové podstaty kárného přečinu.

Odvolání nelze přiznati oprávněnost.

Kárná rada praví v důvodech svého nálezu, »že instituce udavačské odměny je sice známa našemu právnímu řádu, že však jednání, směřující k docílení této odměny, v očích širší veřejnosti nepovažuje se za jednání čestné«, a uvádí pak na odůvodnění svého právního názoru, že

obviněný poškodil svým jednáním těžce čest a vážnost stavu advokátského, toto: »Především převedl na sebe nepřípustným způsobem nárok svého klienta (§ 879 obč. zák.), dále vzal tímto jednáním na sebe celé odium tohoto činu, a to jen za účelem docílení svého osobního prospěchu. Jednání to vešlo ve známost finančních úřadů a je subjektivně tím trestuhodnější, ježto obviněný dle vlastního doznání dal sám podnět ku podání tohoto udání proti odpůrci, který jeho klientu prokazoval velká dobrodiní.«

Namítá-li odvolání, že tu nemůže býti řeči o nepřípustném převedení nároku klientova podle § 879, čís. 2 obč. zák., když odměna státu je »libovolná«, t. j. když výplata takové odměny závisí na dobré vůli finanční správy, přehlíží, že citované ustanovení obč. zák. nepředpokládá nesporný nárok klientův.

Pokud se pak odvolání snaží dovoditi, že v jednání advokátově, záležejícím v tom, že podal na někoho odůvodněné daňové trestní oznámení (odůvodněné trestní oznámení pro zkrácení daně), nelze spatřovati nic nečestného, uváží-li se, »že naše nové finanční zákonodárství slovo »udavač« expressis verbis odstranilo, aby jakýkoli stín nějakého odia v případě udání setřelo« — tímto tvrzením chce odvolání zřejmě vyjádřiti, že naše nové finanční zákony slova »udavač« neužívají — a že odměna, již finanční správa v oboru daňovém oznámcům podle svého volného uvážení poskytuje, není t. zv. »odměnou uchvatitelskou«, dlužno uvésti toto:

Rozhodný pro posouzení, zda v jednání advokátově, záležejícím v tom, že podal na někoho odůvodněné daňové trestní oznámení (oznámení pro zkrácení daně), je spatřovati skutek poškozující čest a vážnost stavu advokátského či nikoliv, jest účel, jejž advokát podáním takového oznámení sledoval. Učinil-li advokát takové oznámení výhradně v zájmu státu, t. j. jen za tím účelem, aby vinník byl donucen k zaplacení zkrácené daně a pohnán k zodpovědnosti za trestný čin, spáchaný na úkor státu, nelze mu přirozeně vytýkati zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského. Jinak má se věc, učinil-li advokát takové, byť i odůvodněné oznámení, zřejmě ve svém vlastním finančním zájmu, totiž za tím účelem, aby dostal odměnu, již finanční správa za taková oznámení poskytuje. Podal-li advokát takové oznámení za tímto účelem a dověděly-li se o tomto jeho k docílení zmíněné odměny směřujícím jednání osoby, jež nejsou příslušníky stavu advokátského, dlužno v jeho jednání spatřovati hrubé poškození cti a vážnosti stavu advokátského, neboť v takovém případě jde o jednání, jež je advokáta krajně nedůstojné, a znamená v důsledku toho hrubé porušení předpisu § 10, odst. 2 adv. ř., ukládajícího advokátu povinnost zachovávati čest a vážnost stavu. Skutečnosti odvoláním zdůrazňované, že naše nové finanční zákony neužívají slova »udavač« a že odměna finanční správou v oboru daňovém za odůvodněná daňová trestní oznámení (oznámení pro zkrácení daně) poskytovaná není tak zv. »odměnou uchvatitelskou«, nemohou na tom nic měniti.

V souzeném případě je nálezem zjištěno, že obviněný podal zmíněné trestní oznámení na A. ve svém vlastním finančním zájmu, a to za tím účelem, aby mohl z očekávané odměny krýti palmární pohledávku, jež mu příslušela proti jeho klientu M., který mu dal informace k uvedenému oznámení, a dále je zjištěno, že se jednání obviněného, směřující k dosažení odměny za toto odůvodněné oznámení, dostalo k vědomosti finančních úřadů, t. j. k vědomosti osob, jež nejsou příslušníky stavu advokátského. Tato skutková zjištění nálezu nejsou odvoláním napadena.

Z toho, co uvedeno, plyne, že zjištěné jednání obviněného zakládá objektivní skutkovou podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu advokátského.

Ve směru subjektivním stačí ke skutkové podstatě kárného přečinu i nedbalost, a to i tak zv. nedbalost nevědomá. Že tu šlo na straně obviněného při nejmenším o nedbalost posléze uvedeného rázu, je zcela nepochybné; neboť neuvědomil-li si obviněný, že zlehčuje svým jednáním čest a vážnost stavu advokátského — odvolání tvrdí, že si to obviněný neuvědomil — lze to vysvětliti jedině tím, že neuvažoval o svém jednání s bedlivostí, jež byla nutná a možná.

Čís. 373 dis.

Kárná rada je příslušná jednati a rozhodovati i o disciplinárních přečinech bývalých kandidátů advokacie, byli-li obvinění jak v době, kdy se jich dopustili, tak i v době, kdy o nich došlo oznámení kárné radě, ještě zapsáni v seznamu kandidátů advokacie. Není však třeba, aby byli obvinění zapsáni v tomto seznamu ještě i v době vydání kárného nálezu.

Příčí se ustanovení § 10, odst. 2 adv. ř., podle něhož se má advokát vždy chovati bezelstně a čestně, zařídí-li advokátní koncipient, aby proti osobě, jíž byly v kanceláři jeho zaměstnavatele vydány peníze, byla hned na to, ještě v budově kanceláře, provedena v jeho prospěch exekuce jejich zabavením.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1938, Ds I 74/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněných Dr. V., bývalé kandidátky advokacie a Dr. P., bývalého kandidáta advokacie, z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud byli uznáni vinnými kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a Dr. P. i kárným přečinem porušení povinnosti povolání.

Z důvodů:

Obě odvolání namítají především po stránce formální, že kárný nález nesměl býti proti obviněným vynesen, protože v době, kdy o jejich přečinech bylo rozhodováno, nebyli již zapsáni do seznamu kan-